

ת"פ 55028/06/18 - מדינת ישראל נגד כוכבית עזרי, משה עזרי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 55028-06-18 מדינת ישראל נ' עזרי ואח'
בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. כוכבית עזרי
2. משה עזרי

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. ביום 24.6.18 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם עבירת שוד, עבירה לפי סעיפים 402(ב) יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וקשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

2. במסגרת החלק הכללי לכתב האישום נטען כי הנאשמים הינם בני זוג, הנאשמת עובדת בחברת קפה עילית ומשמשת מנהלת סניף קפה עילית בבית חולים מאיר בכפר סבא. מוחמד גבארה (להלן: "המתלונן") הינו אחראי משמרת בבית הקפה.

על פי נהלי החברה, כספי הפדיון בבית הקפה מופקדים בבנק על ידי מנהל הסניף או אחראי המשמרת. חמישה ימים עובר ליום 12.6.18 לא הופקדו כספי הפדיון בבנק והצטבר בקופת בית הקפה סכום כסף של ₪ 31,330 וזאת בידיעת וביוזמת הנאשמת.

עובר ליום 12.6.18 קשרו הנאשמים קשר יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, לשדוד את כספי הפדיון של בית הקפה.

ביום 12.6.18 נעדרה הנאשמת מהעבודה וניהלה את ענייני בית הקפה מול המתלונן באמצעות הטלפון. במהלך ניהול ענייני בית הקפה שוחחה הנאשמת עם המתלונן ביום 12.6.18 מספר פעמים וביקשה ממנו, בין היתר, שיבצע את ההפקדות עוד באותו היום בטענה כי התקשרו מהבנק וביקשו שהכסף יופקד כיוון שחמישה ימים כבר לא הפקידה את הכסף. בהמשך אותו יום שלחה הנאשמת הודעת טקסט למתלונן בה ביקשה שיעדכן

אותה לפני שהוא הולך להפקיד את הכסף בבנק. הנאשמת שוחחה עם המתלון בעניין קודם לכן.

במקביל למתואר ובמסגרת הקשר תכננו הנאשמים והאחר להגיע ברכב הנאשמים מסוג מזדה אל מקום סמוך לבית הקפה. כמו כן מסרו הנאשמים לאחר אודת הפקדת הכסף המתוכננת והנחו אותו לעקוב אחר המתלון ביוצאו את בית הקפה עם הכסף ואז לשדוד אותו, תוך שהנאשמים ימתינו ברכב וימלטו את האחר מזירת האירוע.

בשעות הצהריים הגיעו הנאשמים והאחר לכפר סבא כשהנאשם נוהג ברכב, הנאשם עצר את הרכב בסמוך לפינת הרחובות שיבת ציון והמעלות כשחזית הרכב לכיוון היציאה. הרכב נותר מונע ומוכן למילוט והנאשמת עברה למושב הנהג.

האחר יצא מהרכב ועלה לרחוב טשרניחובסקי שם עקב אחר המתלון אשר עשה דרכו לכיוון הבנק ובידו תיק ובו הכסף. האחר הגיע בריצה מאחורי המתלון, התקרב אליו, דחף אותו בגבו ומשך את התיק והמשיך בריצה לרחוב שיבת ציון, עלה על הרכב והשלושה נמלטו מהמקום כשהנאשמת נוהגת ברכב.

במעשיהם האמורים קשרו הנאשמים קשר יחד עם האחר לגנוב את כספי הפדיון, ביצעו מעשה אלימות כלפי המתלון כדי להשיג את הכסף בצוואת חדא, ושדדו מהמתלון 31,300 ₪.

גדר המחלוקת

3. הנאשמים אישרו את החלק הכללי של כתב האישום, אישרו כי הנאשמת עמדה בקשר עם המתלון בנוגע להפקדת הפדיון, אולם הכחישו את העבירות המיוחסות להם. בשים לב לכך נשמעו עדי התביעה ולאחר מכן עדי ההגנה.

4. הסנגורית בסיכומיה העלתה לראשונה טענה מקדמית אודות פגם בכתב האישום, באשר סעיף הוראות החיקוק מייחס את העבירות לנאשם בלבד, וכך לשונו: "הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:....". מכאן ביקשה ללמוד הסנגורית כי יש להורות על זיכוייה של הנאשמת.

אציין כבר עתה, כי ברי לכל בר דעת שמדובר בטעות קולמוס, שכן במסגרת העובדות מפורט חלקה של הנאשמת במעשים, ואף מצוין בסעיפים 9 ו-10 לכתב האישום המתוקן כי "במעשיהם המתוארים לעיל, קשרו הנאשמים קשר יחד... ושדדו הנאשמים והאחר בחבורה". "הנאשמים" הם הנאשם והנאשמת. ראיות המאשימה הובאו ביחס לשני הנאשמים ומקום שההגנה סברה שמדובר בטענת הגנה משמעותית ראוי היה להעלותה בשלב מוקדם יותר. אעיר, כי העלאת הטענה בשלב מוקדם יותר היתה מביאה ככל הנראה לבקשה לתיקון טעות קולמוס בכתב האישום. אשר על כן, מצאתי כבר עתה לדחות טענה זו.

5. במסגרת סיכומיה טענה ב"כ הנאשמים כי המאשימה לא עמדה בנטל הראיה מקום שמדובר בראיות נסיבתיות, כי לא הוכח דבר קיומו של שוד, ולא הוכחה מעורבות הנאשמים בשוד. כן נטען לקיומם של מחדלי חקירה המצדיקים את זיכויים של הנאשמים.

פרשת התביעה

6. במסגרת פרשת התביעה העיד המתלונן, העידו מעסיקיה של הנאשמת ואמה של הנאשמת, והוגשו תיעוד מצלמות אבטחה מרחוב סמוך ומחקרי תקשורת למכשירי הטלפון הסלולריים של הנאשמים. כן העידו החוקרים לגבי הנסיבות המחשדות של מעצר הנאשם.

הודעת המתלונן

7. המתלונן העיד כי במועד האירוע עבד בבית הקפה עלית כאחראי משמרת. הנאשמת, שהייתה המנהלת שלו, התקשרה אליו ואמרה לו שצריך לעשות הפקדות באופן דחוף כיוון שמנהל האזור שואל לגבי ההפקדות, "הם חייבים את ההפקדות בבנק", וביקשה שיזכיר לה לפני שהוא יוצא לבנק (פרוטוקול מיום 18.6.19 עמ' 11 ש' 20-25). לדבריו, הנאשמת ידעה שמדובר בחמש הפקדות כיוון שרק אחד משניהם יכול לבצע את ההפקדות בסניף, הנאשמת עצמה הייתה בחופשת מחלה והמתלונן לא ביצע הפקדות בתקופה זו (עמ' 26 ש' 17-26).

העד מסר כי בדרך כלל משוחח עם המנהלת שתי שיחות ביום, ואילו ביום האירוע היו להם שבע שיחות (עמ' 13 ש' 13-17). לאחר שספר את הכסף ירד למחסן לשדר לנאשמת הזמנה והם שוחחו בזמן זה בטלפון שיחה של כ-9 דקות (עמ' 26 ש' 3-5). זה היה בסמוך לשעה 11:51. לאחר מכן עלה לעזור לעובדים בסניף ויצא לבנק. לדבריו, הנאשמת ביקשה ממנו להודיע לה כשהוא הולך לבנק, ולא זכר אם אמרה זאת בשיחת טלפון או שלחה הודעה בעניין זה (עמ' 27 ש' 12).

בתיק של ההפקדות היה סך של כ-30,000 ₪, בגין חמישה ימי פדיון (עמ' 12 ש' 4). הוא צעד על רחוב טשרניחובסקי וכשהיה במרחק של כמה מטרים מהבנק שמע לפתע צעדי ריצה מאחוריו. הוא הסתכל לאחור ואז נדחף ולקחו לו את התיק מהיד. השודד ברח ישר ופנה ימינה לרחוב שיבת ציון. העד היה בהלם, ולאחר מספר שניות התקשר למשטרה ורץ לכיוון שאליו רץ השודד, אך הוא כבר לא היה שם (עמ' 12 ש' 18-27). השודד חבש כובע שחור, הרכיב משקפי שמש, ולבש חולצה שחורה. בפיו היה משהו דומה לאזיקון בצבע שחור (עמ' 12 ש' 30 עד עמ' 13 ש' 10).

העד זיהה בסרטון שהוצג לו את רכבה של הנאשמת ברחוב שיבת ציון ואת עצמו (עמ' 43 ש' 4-16).

במסגרת חקירתו במשטרה (ת/64) שהוגשה לעיוני, מסר המתלונן כי ביום האירוע בשעה 11:59 שוחח עם הנאשמת בעודו במחסן לגבי הזמנת סחורה, ובסיום השיחה היא אמרה לו: "עכשיו לך לבנק תפקיד". הוא עלה לבית הקפה, עזר קצת בעבודה ויצא לכיוון הבנק על מנת להפקיד את הכסף (ת/64 עמ' 1 ש' 6-10).

עוד הוסיף העד כי שוחח עם הנאשמת 7 פעמים באותו בוקר, ובאחת השיחות היא אמרה לו שלפני שהוא הולך לבנק יעדכן אותה, כי היא "צריכה לדווח למנהל האזור כי התקשרו מהבנק שצריכים את ההפקדות" (עמ' 2 ש' 33-34). היא מסרה שצריך להפקיד את הכסף דחוף כי כבר 5 ימים היא לא עושה הפקדות ו"הם כבר מתקשרים ושואלים...הם מחכים להפקדה של הכספים" (עמ' 2 ש' 37-38).

לדבריו הוא אחז בידו את ההפקדות בתיק מיוחד של הבנק, כשהרצועה בתוך אגרופו, כשלפתע שמע רעש של ריצה מאחוריו, וברגע שסובב את ראשו הרגיש דחיפה בגב ומשיכה של התיק שהיה לו ביד (עמ' 2 ש' 46-51). הוא המשיך לרוץ אחרי השודד לכיוון המדרגות שמובילות לרחוב שיבת ציון אבל יש שם פניות לרחובות שונים

והוא לא הבחין עוד בשודד (עמ' 3 ש' 62-64).

השודד היה להערכתו בגובה 1.70 מ', לבש חולצה שחורה קצרה וחבש כובע קסקט שחור, שחום עור והיה לו בפה משהו שחור מפלסטיק שנראה כמו אזיקון (עמ' 3 ש' 66-67).

תיעוד מצלמות אבטחה

8. השוטר גיל פזנטי, אחראי על מצלמות אבטחה בזי"ט (זירה טכנולוגית) בתחנת משטרת כפר סבא, העיד על נסיבות תפיסת מצלמות האבטחה בזירת האירוע (פרוטוקול מיום 18.6.18 עמ' 44-56).

לדבריו הוא בדק הימצאותן של מצלמות בזירת האירוע והיכן שהיו מצלמות הוא העתיק את התיעוד באמצעות דיסק און קי. העד אישר כי לא בדק מצלמות אבטחה בבנק כיוון שהדבר מצריך הוצאת צו והיה מעכב את זיהוי החשוד. לדבריו העדיף לאתר מצלמות השייכות לאנשים פרטיים (עמ' 46 ש' 24-32).

9. מצפייה בסרטוני מצלמות אבטחה (ת/11, ת/12) עולה כי רכב מסוג מזדה 3 מ.ר. 93-263-64 נצפה ברחוב אסירי ציון בשעה 11:55 (מדובר בשעה מתוקנת, בדיסק השעה מוגדרת "16:55"). ברכב נהג גבר חובש כיפה לבנה. הרכב ביצע פניית פרסה ונכנס בנסיעה לאחור לחנית בניין מגורים הצמודה למדרגות המובילות לרחוב טשרניחובסקי.

בשעה 12:07:17 (שעה מתוקנת. השעה בדיסק היא 17:07:17) נראה גבר לבוש מכנס כהה וחולצה קצרה כהה יוצא ממגרש החניה אליו נכנס רכב המזדה, הולך לכיוון המדרגות וחוזר במהירות לכיוון החניה. בעת חזרתו נראה כי על החולצה בחלקה הקדמי יש הדפס בצורת ריבוע/חלק ממנו בצבע בהיר/לבן. לאחר מכן יצא שוב אותו אדם ועלה בגרם המדרגות השמאלי לכיוון רחוב טשרניחובסקי ופנה שמאלה עד שלא נראה יותר.

לאחר כעשרים דקות (בשעה 12:22:20 ובדיסק 17:22:20) החל הרכב בנסיעה איטית לפנים ונעצר, המתין זמן קצר, כאשר דמות אדם לבוש חולצה בעלת שרוול קצר כהה ועליה הדפס הדומה לריבוע בצבע בהיר/לבן ומכנס ארוך כהה הגיעה בריצה מהמדרגות, הדמות פתחה את הדלת השמאלית אחורית של הרכב ונכנסה לרכב אשר מיד החל בנסיעה והתרחק מהמקום. כן נצפית דמות אישה נוהגת ברכב, לובשת חולצה כהה, מבנה גוף מלא. שיער כהה. לצידה יושב גבר מזוקן החובש כיפה לבנה.

בשעה 12:22:40 (17:22:40) נראה המתלונן מגיע בריצה מרחוב טשרניחובסקי וירד במדרגות לכיוון רחוב שיבת ציון, הוא נראה מדבר בטלפון ורץ, מסתכל לכל עבר בפינת רחוב שיבת ציון ורחוב המעלות.

בנוסף למספר הרישוי של הרכב, ישנם נתונים הנראים בסרטון האבטחה ומתיישבים עם ממצאים ברכב הנאשמים שנתפס:

מכה בפגוש שמאלי אחורי, תא המטען אינו סגור היטב בחלק שמאלי עליון בסמוך לאזור המכה. מדבקה כחולה עגולה מתחת לדגם הרכב, כיסויים בהירים על כריות הראש במושב האחורי, 2 כריות ראש מוגבהות והאמצעית נמוכה. בחזית הרכב תלוי על המראה עץ ריח עם הסימן X. בדופן שמאל של הרכב נצפים חישוקי מגנזיום בגלגלים, מכה בפח דלת אחורית שמאלית.

10. בסרטון האבטחה הסמוך לתחנת כיבוי האש (ת/10) נראה המתלונן עובר עם תיק ההפקדות, אין אינדיקציה

לדמות חשודה ההולכת אחריו, נתון המתיישב עם העובדה שהשודד הגיע מכיוון המדרגות של רחוב שיבת ציון ולא מחלקו הצפוני של רחוב טשרניחובסקי.

11. בסרטון אבטחה אשר מוקם בצדו השני של הכביש ברחוב טשרניחובסקי (ת/13) נראית תחנת אוטובוס, כאשר דמות אדם לבוש בבגדים כהים רצה בסמוך אליה בשעה 12:21:37. דמות נוספת לבושה בגדים כהים נראית רצה באותו כיוון בשעה 12:21:53. לא ניתן לראות פרטים נוספים מדויקים בדמות עקב המרחק והאיכות הירודה של התמונה.

12. זה המקום להעיר כי לא מצאתי לפרט אודות הסרטון הערוך של מחלקת ז"ט (ת/48) אלא להסתמך על התייעוד הגולמי בלבד, בהתאם לכלל הראיה הטובה ביותר.

מחקרי תקשורת

13. איכון שנערך למספר הטלפון של הנאשמת (050-4466838)(ת/36) מצביע על הימצאותה באזור כפר סבא ביום האירוע למן השעה 11:59 ועד השעה 12:30, באנטנות שונות (דרך השרון, בית חולים, אנה פרנק, סוקולוב 531, אסירי ציון 31).

14. גם איכון שנערך למספר הטלפון של הנאשם (053-2279012)(ת/57) מצביע על נוכחותו בשעה 12:17 בכפר סבא (אנטנה של רח' טשרניחובסקי).

15. מצילום התכתבויות ווטסאפ של הנאשמת עם המתלונן (ת/9) עולה כי בין השניים היו התכתבויות כדלקמן:

הנאשמת	המתלונן
מחמוד עד 12 בבקשה תשלח לי מה שחסר מכפיר רוצה הזמנה לחמישי כי גימי בחופש בראשון (11:10)	תכף אני עושה הפקדות בינתיים (11:15)
מעולה לפני שאתה הולך לבנק תדאג לשלוח לי שלא אפספס. מזכירה לך שרק אני ואתה יכולים ללכת לבנק (11:17) יש חוסרים? (11:18)	בגדול לא, עודף של 40 בסך הכל בהפקדות פחות או יותר (11:19)
סבבה תבדוק קופת פריטה (11:19)	כאילו להפקיד שלם בלי חוסר כן? (11:46)
ברור מה מצב קופת הפריטה? (11:46) מה עוד לא סיממת הפקדות???? (11:46)	לא בדקתי עוד תכף אחרי ההפקדות אבדוק 11:46)
??? (11:49)	סימתי הרגע, זה 5 הפקדות לא L 1 (11:49)
תשלח לי כפיר לפני שיוצא להפקדה (11:51)	

16. מפלט השיחות של הנאשמת (ת/41) עולה כי בשעה 09:25 היא התקשרה למתלונן ושוחחה עמו כ-10

דקות, ובשעה 11:58 התקשרה אליו פעם נוספת שיחה שנמשכה כ-8 דקות (דהיינו - עד השעה 12:06).
בשעה 12:27 (לאחר השוד) התקשר אליה המתלון והשיחה נמשכה 16 שניות בלבד.

עדויות וממצאים נוספים

17. ממזכרו של רומן בספולוב מתחנת משטרת כפר סבא (ת/54) עולה כי ביום 12.6.18 בסמוך לשעה 18:27, לאחר קבלת פרטי הרכב של חשודים פוטנציאליים בביצוע השוד, נערכו סריקות אחר הרכב במרכז נתניה. לאחר שאותר הרכב החלה תצפית לכיוונו עד אשר הגיעו לרכב הנאשמת ויפית, וכאשר נכנסו השניים לרכב ניגשו השוטרים הזדהו, עצרו את הנאשמת ועיכבו את יפית. רומן הסביר ליפית את מהות העיכוב והרגיש שהיא מנסה להסתיר ממנו דבר מה ולהרחיק את עצמה ואת השוטרים מביתה הסמוך למקום חניית הרכב ועל כן עלה חשדו של העד שבתוך הבית מצוי דבר מה הקשור לשוד.

בשלב זה ביקש את יפית להתלוות אליו לחיפוש בביתה. בגרם המדרגות פגשו בבחור חובש כיפה לבנה ובידיו תיק גדול, לשאלתם מי זה השיבה יפית: "שכן". רומן הבין שזהו הנאשם וחסם את דרכו, הזדהה באמצעות תעודת שוטר ותפס את התיק בו נמצאו הפריטים הבאים:

כפפות, כיפה, שלושה כובעים, מגבונים, איזולירבנד, שלושה מכלים של גז פלפל, אקדח אוויר, טייזר עם שתי מחסניות, חבילת איזיקונים, משקפי שמש, קאטר, סכין יפני, מברג, מספריים, קסדה שחורה (ת/61).

השוטרים עלו במהירות לבית בו היה אחיו של הנאשם, קובי, ולאחר הסבר ומתן אפשרות לנוכחות שני עדים מטעמם במהלך החיפוש (זכות עליה ויתרו) ואזהרה כחוק נערך חיפוש בבית, במסגרתו נמצאה בארון בגדים בכיס מעיל שקית של סופר פארם ובה כ-21,000 ₪ במזומן, כאשר הכסף נספר בנוכחות הנאשם על ידי השוטר שניר לוי (ת/42).

כמו כן, בתיק היד של הנאשמת עם מעצרה נמצאו כ-2,000 ₪ במזומן (ת/41).

18. מר ישראל קליין, מנהל אזור בקפה עלית, מסר בעדותו לפני כי היה מנהלה של הנאשמת בזמן האירועים. לדבריו, כחודשיים לפני האירוע מסרה הנאשמת כי היא חולה בסרטן בראשה, והיא הרבתה להיעדר מהעבודה. באותו זמן החל עמה בירור בשל הקלדת נוכחות פיקטיבית, ההליך היה אמור להיגמר בפיטורים אבל ההליך נעצר בשל מחלתה לכאורה (עמ' 58 ש' 3-21, עמ' 61 ש' 15-33). מר ניר דהן, מנהל הביטחון של רשת קפה עלית, מסר בעדותו פרטים דומים (עמ' 71-82).

19. הגב' רות שי, אמה של הנאשמת, מסרה בעדותה כי רכב מזדה מ.ר. 9326364 הרשום בבעלותה משמש את הנאשמים (פרוטוקול מיום 27.6.18 עמ' 226 ש' 14 עד עמ' 227 ש' 15).

העדה הוכרזה על ידי כ"עדה עוינת" לאחר שבעדותה לפני מסרה שאחת הסיבות לרישום הרכב על שמה ולא על שם הנאשמת הוא ש"אם יהיה לה עיקולים", בעוד שבחקירתה במשטרה מסרה כי יש לנאשמת עיקולים וחובות ואין לה חשבון בנק או אשראי (הודעתה הוגשה וסומנה ת/49) (עמ' 230-231). העדה המשיכה וטענה כי לנאשמת לא היו עיקולים וחובות אלא משכנתא ובעיות כלכליות כמו לכל זוג (עמ' 243 ש' 3-18). כן העידה שגם הנאשם עבד למעט תקופה קצרה ועל כן עומתה עם גרסתה במשטרה ולפיה כבר מספר שנים הנאשם

אינו עובד ונמצא "כל שני וחמישי" בבית משפט. העדה ניסתה להתחמק וטענה כי הנאשם כן עבד, אולם אישרה כי לא עבד באופן רצוף (עמ' 247 ש' 14-3).

גרסאות הנאשמת בחקירת המשטרה

20. בחקירתה מיום 12.6.18 מסרה הנאשמת שהיא עובדת בבית הקפה מדי בוקר למעט בימי שישי, ומיום ראשון היא בביתה בחופשת מחלה. בשעה 13:00 מחמוד מנהל המשמרת התקשר אליה ומסר לה שגנבו לו את התיק של הכסף, והיא שאלה בבהלה איזה כסף. היא דרשה בשלומה והתקשרה לדווח על המקרה למנהל האזור צחי, אשר שאל אם מחמוד היה מעודכן בנהלי הבטיחות ועדכן את הקב"ט.

הקב"ט יצר איתה קשר והיא מסרה לו שמחמוד דיבר איתה בשעות הבוקר והיא הבינה שהוא לא ביצע את ההפקדות וביקשה שיעשה אותן עוד באותו יום כדי שהיא לא "תקבל טלפון מגבוה ותקבל על הראש" (עמ' 2 ש' 24-27). בהמשך ביקשה ממחמוד לבדוק את קופת הפריטה וטיפול בהזמנת סחורה.

בשעות הבוקר היתה בביתה באבני חפץ ובזמן שדווח לה על השוד היתה ברכבה, יחד עם הנאשם, בדרכם לבית גיסתה בנתניה. העדה אמרה שלא עברה בדרך בבית הקפה (עמ' 3 ש' 45).

בסמוך לשעה שתיים וחצי בצהריים בעלה יצא עם הרכב לקנות סיגריות וחזר, והנאשמת היתה אמורה לנסוע לתת עדות בתחנת משטרת כפר סבא.

21. בחקירתה מיום 14.6.18 עומתה הנאשמת עם תיעוד צילומי של רכבה בכפר סבא, כולל מספר הרישוי וסימני הזיהוי הייחודיים של הרכב, ואף תיעוד שלה ושל בעלה ברכב, אולם שללה הימצאותם בכפר סבא. כן עומתה עם תיעוד צילומי שלה נוהגת לאחור ואוספת את השודד, ולא מסרה הסבר (עמ' 3 ש' 26-30).

הנאשמת הכחישה שאמרה למחמוד שאם לא יפקיד את הכסף יהיה להם בלגאן מול הבנק (עמ' 3 ש' 35).

לדבריה הכסף שנמצא אצל גיסה הוא כסף שהיא מסרה לו ונועד לשיפוץ.

22. בחקירתה מיום 17.6.18 שינתה הנאשמת את גרסתה לגבי אפשרות היותה בכפר סבא בשעות הצהריים, ומסרה כך: "האמת שאני לא זוכרת יכול להיות שעברנו בדרך". (עמ' 2 ש' 9), וכן בהמשך: "אני לא זוכרת איך נסעתי... יצאתי מאבני חפץ לנתניה לא זוכרת אם היה נתניה קודם או כפר סבא קודם" (עמ' 3 ש' 29-36). כמו כן אישרה שהיא מזהה את רכבה בתמונות, אבל לדבריה זה לא מוכיח שהיא ביצעה את השוד (עמ' 4 ש' 69-74). הנאשמת מסרה שאינה זוכרת שהעלתה מישהו לרכב, ולאחר שעומתה עם כך שבסרטון נראה אדם רץ ונכנס לרכב מסרה "יכול להיות שהעלינו טרמפיסט אני ובעלי, אם היית חוקר אותי ביום הראשון אולי היה לי יותר זיכרון, יש לי אטימות בראש" (עמ' 4 ש' 80-81). בהמשך מסרה שהיא עצרה בפינת הרחובות של שיבת ציון וטשרניחובסקי בכפר סבא כדי לעשות הזמנות עם מחמוד בטלפון, ובעלה בדיוק עישן סיגריה ויצא מהרכב (עמ' 4 ש' 85-86). כשנשאלה מדוע לא מסרה גרסה זו מלכתחילה השיבה כי ביום המעצר היתה בלחץ "מה שבא ליד באותו רגע אמרתי" (עמ' 5 ש' 105).

בתמלול החקירה הוסיפה הנאשמת "מי זה החשוד מאחורה אם זה לא גיסי?" (עמ' 11 ש' 37).

הנאשמת טענה כי לא דיברה עם מחמוד על ההפקדות מעבר לשיחה בבוקר, ועומתה עם מסרון ששלחה לו בשעה 11:17, בו כתבה: "לפני שאתה הולך לבנק תדאג לשלוח לי שלא אפספס. מזכירה לך שרק אני ואתה יכולים להפקיד". הנאשמת הסבירה כי כוונתה בחלק הראשון של ההודעה שלא תפספס את ההזמנה לכפיר שיווק, מכיוון שאם לא תשדר את ההזמנה עד השעה 12:00 הסחורה לא תגיע עד יום חמישי אלא רק ביום ראשון. החלק השני של ההודעה מתייחס לכך שהבחינה בעבר שחמודי עובד המטבח הלך לבצע את ההפקדה וזה לא תקין לפי הנוהל.

כשנשאלה מתי ובאיזה נסיבות מסרה את הכסף לגיסה מסרה "לא זוכרת", "נתתי את התשובות" (עמ' 3 ש' 41-44).

הנאשמת אישרה שהיא חייבת כספים אבל לא במצב שיביא אותה לגנוב (תמלול מיום 17.6.18 עמ' 9 ש' 32).

גרסאות הנאשם בחקירת המשטרה

23. עם תחילת חקירתו הראשונה ביום 12.6.18 מסר הנאשם: "הכל שטויות ומפה אני שומר על זכות השתיקה" (עמ' 2 ש' 5). הנאשם מסר כי הוא מתגורר באבני חפץ שבשומרון ולכן החזיק בצידוד שנמצא אצלו ברכב, שכלל 3 תרסיסי גז מדמיע, סכין יפנית, מברג, אקדח טייזר, אקדח אוויר, כפפות עבודה, תיק איפור וקסדה. כשנשאל שאלות הנוגעות למעשיו ולמעשיה של הנאשמת משעות הבוקר שמר על זכות השתיקה. כך גם כשנשאל אודות איזולירבנד ואזיקונים שנמצאו בתיקו.

הנאשם מסר כי עברו בכפר סבא כיוון שחשבו לעשות שם קניות, לאחר מכן אמר: "בעצם תרשום שאני לא זוכר" (עמ' 5 ש' 95), ובהמשך טען כי חשבו לעשות על האש ובסוף לא עשו קניות אלא החליטו לאכול בחוץ, ולכן נסעו לבית אחיו בנתניה (ת/4 עמ' 14 ש' 11-19).

הנאשם מסר שהוא מובטל משך חודש וחצי, אולם בהמשך כשנשאל אודות מצבם הכלכלי השיב שהוא "בסדר גמור" (עמ' 5 ש' 121).

הנאשם מסר שרק הוא ואשתו משתמשים ברכב, הרשום על שם אמה של אשתו (תמלול ת/4 עמ' 13 ש' 26-29).

24. בחקירתו השנייה מיום 14.6.18 שמר הנאשם על זכות השתיקה.

25. בחקירתו השלישית מיום 17.6.18 מסר הנאשם "טיילנו בכפר סבא...יש מצב שעצרנו לדבר, אפילו בכמה מקומות בכפ"ס...עצרנו, עישנו סיגריה, דיברנו" (ת/6 עמ' 3 ש' 37-41).

ביחס לכסף שנתפס אצל אחיו מסר שהכסף אינו שלו. לאחר שעומת עם גרסת הנאשמת מסר "אני יודע שיש לנו סכום כסף כזה... אני לא יודע איפה היא שמה את הכסף...אנחנו חוסכים לשיפוץ של הבית" (עמ' 4 ש' 69-86). לדבריו, אין להם חשבון בנק והוא לא יודע איפה הנאשמת שומרת את כספי משכורתה (ת/6 עמ' 12 ש' 2-4).

בהמשך נשאל ביחס לבחור שנצפה בסרטון כשהוא רץ ועולה לרכבם ואמר: "לא מכיר. אולי טרמפיסט...אני לא

ראיתי שהוא רץ באותו רגע, הייתי בשיחה עם אשתי...אני משער שאותו בן אדם פנה אלינו, שאל איפה אנחנו מגיעים או ששאל אם אפשר לעלות איתנו עד סוף הרחוב או עד נתניה, לא זוכר בדיוק. לקחנו אותו טרמפ" (עמ' 6 ש' 149-157).

פרשת ההגנה

26. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשמים והחוקר מיכאל זייצב, עד תביעה אשר המאשימה ויתרה על עדותו. להלן סקירת העדויות.

עדות של משה עזרי

27. לטענת הנאשם, בזמן האירוע הוא היה מובטל מזה כ-3 שבועות, והציע לנאשמת בבוקר ללכת לאחיו לאכול אצלו צהריים ולאחר מכן לבקר את אמא שלו (פרוטוקול מיום 10.10.19 עמ' 219 ש' 30-33).

לדבריו, הנאשמת היתה בתקופת מחלה מספר חודשים ו"התנדדה" בעבודה (עמ' 220 ש' 2-3). הנאשמת ביקשה קצת לנוח ובסביבות הצהריים הם יצאו לכיוון נתניה, כשבאמצע הדרך היא נזכרה שהיא רצתה לקנות משהו ברחוב וויצמן "ספריי, חומרים של, ענייני נשים" (עמ' 220 ש' 31) אז שיניתי את waze ונסעתי לכיוון רח' ויצמן בכפר סבא. הוא חיכה לה ברכב כשהאורות מהבהבים כיוון שמדובר ברחוב ראשי, והנאשמת קנתה מה שהיתה צריכה וחזרה לרכב (עמ' 222 ש' 2-7).

כשהיא חזרה היא התעסקה עם הטלפון בענייני עבודה והוא כעס עליה ורב איתה, ועצר כדי לגלגל לעצמו ג'וינט כדי להירגע (עמ' 222 ש' 27-32). כך הוא הגיע לרחוב שיבת ציון ומכיוון שהיה בניין מולו הוא חזר ברברס ונכנס לחניה (עמ' 223 ש' 30-33).

בתשובה לשאלת בית המשפט איך הוא הגיע למקום הזה השיב הנאשם שאינו יודע (עמ' 225 ש' 27).

הוא היה שם בערך חצי שעה, ובזמן הזה הנאשמת הייתה אמורה לשדר הזמנות והיה להם ויכוח נוסף כיוון שהיא כעסה עליו שהיא צריכה לנהוג בעודה בשלילה כיוון שהוא "מעושן". הם התחלפו והנאשמת נהגה (עמ' 224 ש' 20-28).

משנשאל מדוע לא מסר את הדברים בחקירתו במשטרה וטען כי לא זכור לו שנשאל על כך (עמ' 226 ש' 19).

בהמשך העיד כי הם יצאו משם ותוך כדי ויכוח בא בן אדם שנכנס להם לרכב ואמר "אחי זה דחוף זה מקרה חירום אני צריך שתיקח אותי כמה דקות" וזה מה שהם עשו. זה היה נראה לו טבעי כי הם גרים בשומרון ולוקחים טרמפיסטים באופן קבוע (עמ' 226 ש' 23-31).

ביום האירוע נסע ברכב המזדה שקיבלו מאם הנאשמת, הם משתמשים ברכב מעל 5 שנים. הנאשם נשאל אודות מסלול נסיעתו אולם מסר שאינו זוכר לפרט את מסלול נסיעתו. מסר שהוא לא זוכר את האירועים ממועד האירוע לפרטי פרטים עקב דיסלקציה.

ביחס לחקירתו הראשונה מסר שהיה מאוד עייף "אני לא יודע בדיוק אם הייתי מעושן או לא מעושן באותו יום, אבל, באותו יום הייתי מעושן, כן" (עמ' 238 ש' 4-1). (הרי ההסבר שלו לגבי העצירה ברחוב הקטן היתה כי עצר לעשן, אם כן מדוע לא זכר את הסיפור שלו עצמו?)

הנאשם טען שאין להם חשבון בנק ושהם מקבלים שיק ופורטים אותו למזומן, אולם טען שאין להם חובות. (אם כן מדוע אין להם חשבון בנק).

לגבי הטלפון הנייד שלו מסר שהשתמש בטלפון של הנאשמת מהעבודה ובקו שאמא שלו שילמה עליו בהוראת קבע.

לדבריו שמר בביתו סכום כסף זהה לזה שנמצא אצל אחיו למטרת שיפוץ.

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם לגבי הדיסלקציה הנטענת ומסר כי הוא לא אובחן רשמית וכי הוא לא זוכר אירועים מלפני זמן רב או מלפני ימים אולם אירועים שהתרחשו באותו יום, מספר שעות קודם לכן, הוא כן זוכר (עמ' 251).

הנאשם נשאל מדוע לא העלה בחקירותיו במשטרה את העובדה שהוא סובל מדיסלקציה לטענתו, ומסר שאינו זוכר ושלא חשב על זה.

כאשר הנאשם התבקש למסור מתי ואיזה אירועים ביטחוניים היו באבני חפץ הוא השיב בהתחלה "אתמול, שלשום, לא יודע, כל יום כמעט" (עמ' 258 ש' 20) אולם בהמשך כשהתבקש לפרט מסר שאינו יודע, אינו זוכר, ולבסוף מסר שלפני כעשור היו שני אירועים (עמ' 259 ש' 32-23).

הנאשם נשאל לגבי מצבה הרפואי של הנאשמת בסמוך לאירוע, ומסר כי מספר חודשים עובר לאירוע היא נעדרה מהעבודה בגלל כאבי ראש וחרדות, ובעיות באגן. כשנתבקש לפרט מסר שהיא חרדתית, סבלה מכאבי ראש חזקים, בכתה והקיא רוק. כשנשאל איזה טיפול נטלה מסר שהיא מפחדת מתרופות. הפנו אותה למרפאת כאב והיא לא רצתה ללכת. ביחס למצבה ביום האירוע מסר שהיא הייתה לחוצה כי הייתה צריכה לשגר הזמנות לעבודה, ונשאל איך קבעו ללכת לאחיו לשעות קפה, לקניות בקניון ובהמשך לעשות על האש אם אשתו לא מרגישה טוב, השיב שהוא רצה שהיא תצא ותירגע, ושהוא "מצטער על אותו יום שהכרחת, לא הכרחת, אמרתי לה 'בואי נצא'".

כשנשאל מה היה מצבם הכלכלי לפני האירוע מסר "ברוך השם. הכל טוב", וכשנשאל אודות עבודתו מסר שלא עבד כשלושה שבועות, אף שבחקירתו ציין שלא עבד חודש וחצי. לדבריו הוא שם סכום כסף של בין 50 ל-60 אלף ₪ בצד, והנאשמת קיבלה כסף ממשפט. בכסף השתמש לאוכל ולקניות. לטענתו, הוא אמר לשוטר שיש לו בבית סכום של כ-25 אלף ₪ במזומן. הנאשם עומת עם דברי חמתו שהעידה כי הוא לא עובד כשנה, ומסר שאין מצב כזה ושיש תלושי משכורת שאפשר לראות כמה זמן הוא לא עבד. הנאשם מסר שיש להם הלוואת הסדר ושהם עומדים בתשלומים.

הנאשם טען כי בחקירתו הראשונה לא התייעץ עם עו"ד כיוון שהחוקרים לא הצליחו להשיג אותו בטלפון, ולאחר שעומת עם תמלול חקירתו ממנו עולה כי שוחח עם עורך דין בתחילת החקירה מסר "דיברתי עם עורך דין, אבל באמצע חקירה".

את הדברים שהיו ברכבו העלה יום קודם לכן לבית אחיו בתיק, כיוון שהנאשמת וגיסתו נסעו לקניות עם הרכב,

ורצה לפנות להן מקום. כשירד עם התיק ביום האירוע השוטרים קפצו עליו.

ביחס לחפצים בתיק מסר שהגז המדמיע היה להגנה עצמית; הסכין היפנית היה מעבודתו ושימש אותו לחיתוך לחם. לדבריו הוא היה סטרילי כי היה מחליף להבים; מברג וטייזר היו לשימוש עצמי;

הנאשם נשאל מדוע השיב לשאלות ורק כשנשאל אודות מעשיו במועד האירוע שמר על זכות השתיקה, והשיב כי נזכר שכך הנחה אותו עורך הדין, או שכבר לא היה לו כוח והוא לא היה בפוקוס.

הנאשם נשאל מדוע לא מסר בחקירתו במשטרה את מה שמסר בעדותו, כי עצר בכפר סבא לקנות לאשתו מוצרים לשיער ומוצרי הגיינה, ומסר "לא נשאלתי". כשעומת עם כך שנשאל האם עצר בכפר סבא והשיב בשלילה, מסר: "אני לא חשבתי שזה רלבנטי כאילו להגיד לו שקנינו ספריי לשיער". כשעומת עם כך שהסביר לחוקר מדוע הם לא עצרו בכלל בכפר סבא, טען "לא זוכר". בהמשך נשאל מדוע העלה את גרסת עישון הג'וינט רק בעדותו, ענה שלא רצה לומר לשוטר שהוא מעשן ג'וינט כי זה לא חוקי.

לגבי סכום הכסף שנמצא בבית אחיו יעקב, העיד הנאשם שיכול להיות שזה של אחיו ויכול להיות שזה כסף של הנאשמים, "לא יכול להגיד לך. לא יודע". (עמ' 310 ש' 2).

"ש: וקובי אומר שהכסף שלו

ת: אז זה שלו

ש: ואשתך אומרת שזה שלה

ת: אז זה שלה

ש: אז למי אנחנו אמורים להאמין?

ת: את, תאמיני למי שאת רוצה. "

(עמ' 311 ש' 8-13).

הנאשם נשאל מדוע לא מסר בחקירה הראשונה שלקח טרמפיסט בכפר סבא ולא ידע להשיב. הנאשם נשאל היכן הורידו את הטרמפיסט ולא ידע להשיב. כשנשאל מה אמר הטרמפיסט השיב שהוא היה לחוץ וביקש שייקחו אותו קדימה שתי דקות. כשנשאל מדוע לא מסר זאת בחקירתו במשטרה מסר שלא שאלו אותו. "זה קרה בפתאומיות, בן אדם בא, פותח את הדלת, נכנס...אמר לי "דחוף מקרה חירום"...המשכנו לנסוע, בן אדם, לא זוכר איפה הורדנו אותו וזהו. פה נגמר" (עמ' 321 ש' 12-15).

עדות הנאשמת

28. לדברי הנאשמת כחצי שנה עובר לאירוע היא התחילה לסבול מכאבי ראש חזקים שגרמו לה למצב נפשי ירוד. מספר ימים לפני האירוע היא לא הלכה לעבודה ובבוקר האירוע היא החליטה שהיא לא מרגישה טוב ושהיא לא הולכת לעבודה.

המתלונן שלח לה הודעות ווטסאפ והתקשר, והיא חזרה אליו בהמשך. הם דיברו על עובד שלא הגיע לעבודה,

בהמשך הנאשם שכנע אותה לצאת להתאווור, והם נסעו לכיוון נתניה. בדרך היא המשיכה לטפל בענייני עבודה, נזכרה שהיא צריכה חומר לשיער מחנות בכפר סבא והם הסתובבו ונסעו לכיוון כפר סבא. היא המשיכה לטפל בענייני עבודה והנאשם התרגז וכעס עליה, ואמר שהוא חייב לעשן. היא הייתה חייבת לשדר הזמנה לכפיר שיווק, כדי שההזמנה תתקבל בסניף ביום ראשון. הנאשם הגיע לרחוב ללא מוצא ונעצר שם, גלגל את הג'וינט ויצא לעשן מחוץ לרכב בזמן שהיא שידרה את ההזמנה. כשהוא חזר לרכב היא כעסה עליו ואמרה לו שאינו יכול לנהוג במצבו והחליפה אותו. היא יצאה מהבניין ומישהו עלה לרכבם. הנאשם היה לידה אז היא לא ייחסה לזה חשיבות והיא גם הייתה בשיחת טלפון. היא נסעה ברחוב ויצמן לכיוון רכבת סוקולוב ושם הבחור ירד ואמר תודה, והיא המשיכה בנסיעה. במהלך הנסיעה התקשר המתלונן ואמר לה שחטפו את התיק. לאחר שמסר לה ששלומו טוב היא התקשרה לדווח על האירוע למנהל האזור שלה צחי.

בהמשך התקשרו אליה מהמשטרה על מנת לבקש גישה למצלמות האבטחה ולזמן אותה לעדות. מכיוון שצחי אמר לה שאין צורך היא נסעה עם יפית לקניון עיר ימים.

לדבריה, בהמשך היום צחי התקשר אליה וביקש ממנה לבדוק עם המתלונן את תיאור החשוד, ואמר לה שהם רוצים לעשות למתלונן בדיקת פוליגרף.

לדבריה יפית הציעה שהם יצאו לשתות קפה יחד והם ארגנו בייביסיטר וכשהן ירדו ונכנסו לרכב היא הספיקה להניע את הרכב ולפני שסגרה את הדלת קפצו עליה ותקפו אותה. משכו אותה מהרכב החוצה ובעטו בה באזור האגן. היא סובלת מכאבים בעצב באזור זה עקב ניתוח שעברה. שפכו את תכולת התיק שלה על הרצפה. השוטר היה לבוש בלבוש אזרחי. הוא אזק אותה בידיה והכניסו אותה לרכב אזרחי ואזקו גם ברגליים תוך שהיא צועקת 'מה עשיתי'.

אחרי כ-40 דקות היא הגיעה לתחנת המשטרה ושם בחקירה מסרה את כל שזכרה ממאורעות היום.

כשראתה את יפית בתחנת המשטרה שאלה אותה מי עם הילדים כי היא הייתה מודאגת ויפית אמרה לה שהיא ביקשה מאחותה להגיע לבית שלה לשמור על הילדים.

בחקירתה הנגדית אישרה הנאשמת שמספר הטלפון הנייד שהיה ברשותה בעת האירועים היה 050-4466838, ושבוים האירוע השתמשו ברכב המזדה שאמא שלה נתנה להם.

הנאשמת טענה כי קיבלה טיפול בזריקות לכאבים שלה שלא תמיד עזר לה, וכך במועד האירוע לא עזר לה הטיפול והיא לא הלכה לעבודתה. יחד עם זאת הנאשם שכנע אותה לצאת מהבית כדי להתעודד. כשנשאלה איך השכנוע שלו הצליח להעביר כאב פיזי אמרה שהבעיה שלה הייתה גם נפשית.

כשנשאלה איך יתכן שלא הרגישה טוב ולא הלכה לעבודה אבל הרגישה מספיק טוב בשביל ללכת עם יפית לקניון ולהציע להכין אוכל לילדיה ולהזמין בייביסיטר על מנת לצאת איתם בערב לקפה השיבה בחיוב (עמ' 415 ש' 19).

כשנשאלה מדוע לא הצטרפה למתלונן על מנת לבצע את ההזמנה לכפיר שכל כך הלחיצה אותה, השיבה שזה "לא עלה לה בראש".

כשנשאלה באיזה מחקירותיה היא מסרה לחוקרים את כל מה שידוע לה מסרה שבחקירתה הראשונה.

כשנשאלה מדוע לא מסרה בחקירה זו לחוקרים שעצרה בכפר סבא, אמרה שזה לא היה נראה לה רלבנטי "השנינות הזאת שעצרתי לקנות את החומר לשיער".

את העצירה ברחוב שיבת ציון לא ציינה כי פחדה לומר שהנאשם עישן ג'וינט ולעצור לסיגריה זה לא נשמע הגיוני לומר. כמו כן אמרה "שאת נמצאת 6 שעות במקום ועוברת במקום חצי שעה את מה תזכרי? ה-6 שעות או את החצי שעה?". הנאשמת עומתה עם כך שבחקירתה נמסר לה שרכבה זוהה בכפר סבא במספר רחובות והיא השיבה "לא יודעת, הייתי בנתניה", והעידה כי הראש שלה לא היה מפוקס ובחקירתה השנייה כבר הייתה במצב רפואי לא טוב, מדממת, ללא אוכל, ללא סיגריות וללא שתייה. כשעומתה עם כך שאמרה: "אני חוזרת על גרסתי, לא הייתי בכפר סבא", השיבה - "אני לא זוכרת".

הנאשמת עומתה עם כך שבחקירתה מסרה שאת כל ההתכתבויות עם המתלונן ערכה מביתה באבני חפץ ואז נסעה לנתניה, בעוד שבעדותה מסרה שאת ההתכתבויות ערכה מכפר סבא. לאחר מספר ניסיונות להתחמק מלהשיב ענתה: "אז לא אמרתי".

משנשאלה הנאשמת מדוע לו אמרה שהייתה בכפר סבא עת הציג לה החוקר את הסרטונים לפיהם רכבה היה בכפר סבא והתעקשה שלא הייתה בכפר סבא, השיבה: "לא זכור לי".

כשנשאלה מדוע לא סיפרה על הטרמפיסט מסרה: "לא הרגשתי צורך".

לטענתה, כשהוא נכנס לרכב היא הייתה בשיחה עם פילסברי ולא ראתה אותו או שמעה מה אמר. היא סמכה על בעלה שהוא לא יעלה לרכב מישהו שיפגע בה. מצד שני כשנשאלה האם בעלה אמר לו להיכנס השיבה שהבן אדם נכנס לאוטו, אבל מבחינתה כשבעלה אמר "את יכולה לנסוע...מה אני צריכה להסתובב מאחורה ולהסתכל?".

הנאשמת נשאלה מדוע אמרה בחקירתה "יכול להיות שהעלנו טרמפיסט" והשיבה שכנראה לא זכרה באותו רגע.

הנאשמת עמדה על כך שהודעותיה למתלונן בהן ביקשה שלפני שהוא הולך לבנק "תזכיר לי שאני לא אפספס" התייחסו לכפיר שיווק ולא להליכה לבנק.

הנאשמת עומתה עם גרסתו של המתלונן ולפיה היא אמרה לו שהתקשרו מהבנק לומר שיש דחיפות בהפקדה ושללה את הדברים.

הנאשמת טענה שהכסף שנמצא אצל גיסה אינו שייך להם, היא נתנה כסף לגיסה שבוע קודם לכן על מנת שישמור לה ואם היו ממשיכים לחפש בבית הגיסים היו מוצאים גם את הכסף של הנאשמים. לדבריה, החוקרים הציגו לה את השקית ובה הכסף והיא לא זיהתה אותה.

לטענתה, הכסף שלהם נשאר אצל הגיסים. כשנשאלה אודות מצבה הכלכלי מסרה שמצבם טוב, שבעלה לא עבד בסה"כ שבועיים, ושכשנשאלה למה שמרה כסף אצל גיסה השיבה: "בא לי לשים אצל גיסי כסף" (עמ' 487 ש' 25). כשנשאלה מדוע לא מפקידה כסף בבנק, מסרה שהיא מתנהלת רק במזומן.

הנאשמת טענה שמעולם לא אמרה לצחי שיש לה גידול סרטני בראש. כשעומתה עם עדותו של ניר בעניין זה אמרה: "לא אמרתי שהוא משקר ולא אמרתי שהוא דובר אמת, אני אמרתי את האמת שלי, כמו שאני..." (עמ' 487 ש' 25).

481 ש' 20-21).

הנאשמת שללה זיוף נתוני נוכחות במקום עבודתה. לדבריה השאירה את כרטיס המנהל לעובדים שלה למקרה שיהיה ביטול ויצטרכו אותו.

כשנשאלה איך הם לא חוששים לתת טרמפים בישוב השיבה שהישוב מאובטח.

הנאשמת מסרה שלא הגישה תלונה במח"ש כנגד השוטרים שעצרו אותה או כנגד תנאי מעצרה.

הנאשמת עומתה עם כך שיפית כן הבינה שמדובר בשוטרים ועם גרסת השוטרים שהזדהו, ומסרה כי היא לא הבחינה מי ניגש ליפית וכי השוטרים משקרים בעניינה.

הנאשמת עומתה עם סרטון מצלמת האבטחה (ת/11) בו נראה אדם עולה במדרגות ובהמשך יורד מהן, ועומתה עם התזה של המאשימה שהם הביאו את השודד ובהמשך אספו אותו, ומסרה "אני לא רואה שזה אותו בן אדם". לאחר שנשאלה שוב האם הם הביאו את השודד השיבה: "ממש לא...לא היה שודד, מי אמר שזה היה שודד" (עמ' 493 ש' 9-1).

29. מיכאל זייצב, עד תביעה 11 אשר זומן על ידי ההגנה, העיד שכאשר ערך סריקה באזור אליו ברח על פי הנטען השודד, הוא הבחין במצלמת אבטחה ברחוב מעלות, איתר את בעל הבית ויצר עמו קשר, והעביר את פרטיו לנציג יחידת ז"ט אשר טיפלו בהפקת סרטוני האבטחה. כאשר נשאל אודות איתור מצלמות אבטחה בבנק ובדוכן מפעל הפיס מסר שצוות ז"ט טיפל בכך.

דין והכרעה

30. כאמור, טענת ההגנה היא כי המאשימה לא עמדה בנטל הראייתי להוכחת התרחשות השוד ומעורבות הנאשמים בשוד בשים לב לכך שמדובר בראיות נסיבתיות שאינן חד משמעיות, וכן כי החקירה לקתה במחדלים משמעותיים. להלן אבחן כל נושא לגופו, אך תחילה - מושכלות יסוד בהסתמכות על ראיות נסיבתיות.

הרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות

31. כבוד השופטת פרוקצ'יה עמדה בע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל** (פ"ד נז (6) 577) על טיבן של הראיות הנסיבתיות וכך פסקה:

"ראיה ישירה מוכיחה עובדה מסוימת במישרין, באמצעות הצגת חפץ, מסמך או עדות אדם אשר קלט אותה בחושי. הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות הטעונה הוכחה, אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שממנה, על דרך היסק הגיוני, ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה הטעונה הוכחה. שתי צורות ההוכחה - הישירה והנסיבתית - הינן דרכים קבילות להוכחת עובדות."

וכך בהמשך -

"הראיה ה'נסיבתית' פועלת, אפוא, 'בעקיפין': היא מוכיחה במישור קיומה של 'נסיבה'; וזו משמשת בסיס לקביעת קיומה של 'עובדה', על דרך של הסקת מסקנות שבהגיון ובנסיגה החיים" (י' קדמי על הראיות (כרך ב) [25], בעמ' 579; ראה גם: ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד [1], בעמ' 227; ע"פ 411/84 מדינת ישראל נ' לביב [2], בעמ' 302)... רק אם המסקנה המפלילה המוסקת מן הראיות הנסיבתיות גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה עובדתית חלופית אחרת, כי אז ניתן לומר שהיא הוכחה מעל לספק סביר. עליה להיות המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות העניין, ודי באפשרות קיומה של מסקנה אפשרית אחרת שאינה רחוקה ודמיונית כדי להקים ספק סביר שדי בו לזיכויו של נאשם (ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת נגר [3]), בעמ' 141).

32. במסגרת פסיקה נוספת בעניין זה נקבע כי הרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות אפשרית אם המסקנה המרשיעה העולה מהן גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת כל מסקנה **סבירה** אחרת (ע"פ 7052/06 **יגאלי נ' מדינת ישראל**, ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**).

33. בעניין **בן שלוש** האמור וכן בע"פ 9372/03 **פון וייזל נ' מדינת ישראל** (2004) עמדה כבוד השופטת פרוקצ'יה על שלושת השלבים לבחינת הראיות הנסיבתיות:

ראשית - בחינת כל ראיה בפני עצמה ובחינה האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי;

שנית - בחינת מסכת הראיות כולה, לבחינה האם היא מערבת את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר "הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך".

לבסוף - מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי למערכת הראיות נגדו ולהותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה.

לאור כללים אלה אסקור את הראיות בענינם של הנאשמים ואבחן האם הן לבדן או במשקלן המצטבר מצביעות על אחריות הנאשמים לעבירות המיוחסות להם, והאם יש בהסברם לאותן הראיות כדי להעלות ספק סביר באשר למסקנה בדבר אחריותם כמסקנה הגיונית אפשרית יחידה.

התרחשות אירוע השוד ומעורבות הנאשמת

34. התרשמתי ממהימנות עדותו של המתלון, עובד מוערך ברשת בתי הקפה, אשר יצא להפקיד את כספי ההפקדה בסך ₪ 31,330 ביום האירוע לאחר שהנאשמת ביקשה ממנו ולחצה עליו לעשות כן.

מעדות המתלון עולה כי הוא עבד באותו יום כשחסרו עובדים, עזר לעובדים במטבח, ירד למחסן לבצע את ספירת המלאי עבור הנאשמת בסמוך לשעה 12:00, וביצע את ההפקדה אך לאחר שהנאשמת אמרה לו שמנהל האזור התקשר וביקש את ההפקדות בדחיפות בבנק (פרוטוקול מיום 18.6.19 עמ' 11 ש' 20-22). הנאשמת אף ביקשה ממנו שיודיע לה כשהוא יוצא לבנק (שם ש' 24-25).

הודעות S.M. בין המתלון לנאשמת תומכות בגרסתו, ומאשרות כי הנאשמת אכן התכתבה איתו בנוגע לביצוע ההפקדות והעירה על משך הזמן שהדבר לוקח לו ("מה עוד לא סיימת הפקדות??? " 9/ת). להודעה ולפיה עמוד 15

"לפני שאתה הולך לבנק תדאג לשלוח לי שלא אפספס. מזכירה לך שרק אני ואתה יכולים ללכת לבנק" קדמה הודעתו של המתלונן ולפיה הוא מבצע הפקדות, ולאחריה שאלה הנאשמת האם "יש חוסרים". מכאן מצאתי להעדיף את גרסתו של המתלונן ולפיה הנאשמת דחקה בו לבצע את ההפקדות וביקשה ממנו שיודיע לה כשהוא הולך לבנק, ומצאתי לדחות את גרסתה לפיה באמצע ההודעה פתאום התייחסה לדבר אחר (המשלוח לחברת כפיר).

המתלונן אף הבהיר כי הנאשמת שוחחה איתו בעניין ההפקדות גם בעל פה והוסיפה שמנהל האזור לחץ עליה לבצע את ההפקדות לבנק והסבירה לו שיש דחיפות לבצע את ההפקדות **באותו יום**, דבר שאין לו הסבר בגרסת הנאשמת, ואף אין לו תימוכין כיוון שמנהל האזור לא עומת עם טענה זו במסגרת עדותו לפני.

גם תיאורו של המתלונן אודות אירוע השוד עצמו אינו מוגזם אלא תיאור קונקרטי ולהתרשמותי מדויק של מה שהתרחש, הוא צעד ונדחף מאחור, ותוך כך נחטף מידו תיק ההפקדות.

המתלונן, אשר כעבור כ-16 שניות התעשת והתקשר למשטרה לדווח על האירוע (בשעה 12:21, ת/64), נראה במצלמות האבטחה (ת/11) כשהוא רץ אחרי דמות (הפרש של כ-16 שניות מפרידות ביניהם) ויורד במדרגות רחוב שיבת ציון בריצה, אחרי שרכבם של הנאשמים כבר נסע מהמקום, ונצפה כשהוא משוחח בטלפון (ככל הנראה עם המשטרה) בעודו נסער: מזיז את ידיו ואת ראשו כמחפש דבר מה. שעה שהרכב עזב את המקום לפני שהמתלונן הגיע, ברי כי המתלונן לא ראה את הרכב ולא הבחין לאן נעלם השודד. ניסיונותיה של ההגנה לטעון כי לא הוכח כלל שהתרחש שוד או להפנות אצבע מאשימה כלפי המתלונן לא נשאו פרי והם נעדרו אחיזה במציאות.

גם טענותיה שלא הוכח קיומו של שוד כיוון שלא צורפו לתיק החקירה מצלמות אבטחה התומכות בכך דין להידחות לאחר שנתתי אמון מלא בגרסת המתלונן. למעלה מן הצורך אציין כי במצלמות האבטחה ת/13 נקלטו בפרק הזמן הרלבנטי שתי דמויות רצות זו אחר זו בהפרש של 16 שניות מרחוב טרומפלדור לכיוון המדרגות של רחוב שיבת ציון, שם נעלמו.

מעורבות הנאשמים בשוד

35. לאחר שקבעתי את מהימנותו של המתלונן ואת העובדה ששוד התרחש בהתאם לתיאורו, ואת מעורבות הנאשמת בייזום יציאת המתלונן להפקדת הכסף בבנק, אבחן את שאר ראיות המאשימה בדבר מעורבות הנאשמים באירועים:

א. מכשירי הטלפון של הנאשמים אוכנו במועד השוד בסמוך למקום השוד (הנאשמת אוכנה ברח' אסירי ציון והנאשם ברח' טשרניחובסקי). נתון זה אינו במחלוקת.

ב. מצלמות האבטחה ברחובות שיבת ציון והמעלות תיעדו את רכבם של הנאשמים מגיע לרחוב שיבת ציון למקום הכי קרוב למדרגות המובילות לרחוב טשרניחובסקי בשעה 11:55 - עובר לשוד, ועזבו את המקום בשעה 12:22 - לאחר השוד. גם נתון זה אינו במחלוקת.

בשעה 12:06 סיים המתלונן לשוחח בטלפון עם הנאשמת, ובשעה 12:07 נראה גבר לבוש בגדים כהים עם ריבוע בהיר בחזית החולצה יוצא מרחבת החניה (לא נראה יוצא מהרכב), חוזר אליה, יוצא שוב ועולה במדרגות לכיוון רחוב טשרניחובסקי בסמוך למקום בו אירע השוד. בשעה 12:21 דיווח המתלונן על השוד

למשטרה ובשעה 12:22 יצא רכבם של הנאשמים מרחבת החניה והחל בנסיעה לפניו, עצר בסמוך למדרגות, ובדיוק בזמן זה נראית דמות הדומה לאותו בחור כשהוא יורד בריצה במדרגות, נכנס לרכבם של הנאשמים אשר החל מיד בנסיעה.

ברכב נראה גבר הדומה בחזותו לנאשם כשלאשם כיפה לבנה, במושב הנוסע שליד הנהג, וכן נראתה הנאשמת נוהגת ברכב.

כאמור לאחר שינוי גרסאות בנושא, סוגיה שאדון בה בהמשך, הנאשמים הודו כי הרכב הנראה בסרטונים הוא רכבם וכי הם ישבו ברכב.

ג. הכספים שנשדדו הם כספי מקום עבודתה של הנאשמת, והיא זו אשר דחתה במתלונן לצאת לבצע את ההפקדה בסניף הבנק שלידו בוצע השוד באותו יום, וביקשה מהמתלונן שיעדכן אותה מתי הוא יוצא לבצע את ההפקדה, כפי שקבעתי לעיל. מסירותה של הנאשמת למקום עבודתה ומצבם הכלכלי של הנאשמים מוטל בספק, אדון בכך בהמשך, אלא שלשלב זה יש לציין כי מדובר במניע אפשרי למעשים.

אם כן עד כה מתקיימים גם מניע וגם מבחן ההזדמנות.

ד. נסיבות מעצרם של הנאשמים - בעקבות תיעוד מצלמות האבטחה הגיעו בשעות הערב החוקרים למקום הסמוך לבית הגיס בנתניה, בו שהו הנאשמים באותה עת, ושעה שהנאשמת ויפית ניגשו לרכבם של הנאשמים (בסמוך לשעה 21:20, ת/54), הגיעו למקום השוטרים על מנת לעצור את הנאשמת בגין חשד למעורבות באירוע השוד. בהתאם לסעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 נערך חיפוש בכליה של הנאשמת, שכזכור אין בבעלותה חשבון בנק, ובתיקה נמצא סכום לא מבוטל של ₪ 2,000 במזומן.

במקביל, השוטר רומן בספלובר אשר עיכב את גיסתה יפית, התרשם כי זו מנסה להרחיק את עצמה ואת השוטרים מביתה ומנסה להסתיר דבר מה. בעדותו לפני אף מסר כי היא ניסתה להודיע לבעלה שהיה בתוך הבית שיש שוטרים למטה (פרוטוקול מיום 27.6.19 עמ' 292 ש' 4), ועל כן ביקשה להתלוות אליו לעריכת חיפוש בביתה. בשלב זה נשאלה יפית מיהו היורד במדרגות עם תיק בידו והשיבה כי מדובר ב"שכן", אף שידעה היטב שמדובר בנאשם.

מדובר בהתנהגות מתחמקת ומפלילה, המחשידה את הנאשם ומצטרפת לראיות שהיו בידי המשטרה קודם לכן (תיעוד מצלמות האבטחה), וזו הצדיקה את מעצרו של הנאשם ועריכת החיפוש בכליו, ומתיישבת היטב עם הציוד שנמצא בו (איזולירבנד, אזיקונים, קסדה, כובעי מצחיה ומשקפי שמש, סכין יפני, קאטר מברג ועוד), המתאים כהכנה לביצוע שוד בשים לב למכלול הנסיבות.

ברע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (2012) ציינה כבוד הנשיאה (בדימוס) בייניש כי: "התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש".

בנסיבות אלה מוצדקת גם עריכת החיפוש בביתם של הגיסים, אשר היה מבוסס על חשש החוקרים משיבוש והעלמת ראיות ביחס לאירוע השוד שהתרחש זה מכבר (ת/54), וזאת בהתאם לסעיף 25(1) לפסד"פ ואני דוחה את טענותיה של ב"כ הנאשמים בדבר חוקיות החיפוש.

העובדה שבבית הגיסים נמצא בסופו של יום סכום כסף של למעלה מ-20,000 ₪ במזומן, יכולה להתיישב עם כך שבצהרי אותו יום, כתשע שעות קודם לכן, נשדדו מהמתלונן 30,000 ₪ במזומן.

נתתי דעתי לכך שמדובר בכסף מזומן וכי אין המדובר באותו סכום במדויק, אולם אין חולק כי הנאשמים, אשר הפרוטה אינה מצויה בכיסם, יצאו לקניות בקניון באותו יום, כי בתיקה של הנאשמת נמצאו 2,000 ₪ במזומן, וכי היה שותף שלישי לעבירות אשר יתכן וקיבל את חלקו.

מכל מקום - מדובר בנסיבה מחשידה נוספת אשר צירופה לשלל הראיות הנסיבתיות המפורטות לעיל מצריכה קבלת הסבר **משמעותי** מצד הנאשמים.

אם כן, גם במעצרים של הנאשמים נסיבות המחשדות את הנאשמים במעורבות באירוע השוד, המצטרפות לשלל הראיות שסקרתי לעיל.

אעיר כי אשר לשלל הטענות של הנאשמים ביחס להתנהלות אלימה או לא תקינה של השוטרים כלפיהם בשעת מעצרים, שעה שהנאשמים עצמם לא הגישו כל תלונה למח"ש בנושא, לא הציגו ראיות תומכות בטענותיהם כעדי ראייה או מסמכים רפואיים, שעה שלא התרשמתי ממהימנות הנאשמים בהקשר זה ובכלל ושעה שהשוטרים עצמם שללו הטענות, מצאתי שאין מקום לקביעת ממצאים בנושא והדבר אף אינו בעל השפעה כלשהי על מארג הראיות בתיק (אין טענה לפסילת ראיה ואין טענת זוטא).

כן אעיר כי מצאתי לדחות את טענת ההגנה בדבר מחדל באי השוואת טפסי ההפקדה אל מול השטרות שנתפסו בבית הגיסים מהטעם שטפסי ההפקדה אינם כוללים את סימון השטרות אלא אך את סוגם. מקום שעל פי החשד חלפו תשע שעות ממועד השוד וכבר נעשה שימוש בכשליש מהכסף, ומקום שמדובר ב"מטבע עובר לסוחר" ובשטרות ברי פריטה או החלפה, הרי שאין נפקות אמיתית בעריכת השוואה לסוג השטרות שנשדד.

36. בשולי הדברים מצאתי לציין כי ב"כ המאשימה הפנתה לתמלולי תרגילי חקירה שנערכו לנאשמים, אולם הדברים שנאמרו על ידם ניתנים לפרשנות לכאן ולכאן, ועל כן לא מצאתי בהם אמירות מפלילות שניתן להסתמך עליהן.

37. בהתאם לכללים שהותוו בפסקי הדין בעניין בן שלוש ופון וייזל, מצאתי כי משקלן המצטבר של מכלול הראיות הנסיבתיות והעמדתן במבחן השכל הישר וניסיון החיים מצביע על מעורבותם של הנאשמים בעבירות המיוחסות להם, ומעביר את הנטל לנאשמים להציג הסבר משכנע למארג הראיות האמור. כזכור, הסברם של הנאשמים צריך להצביע על קיומה של מסקנה אפשרית אחרת **סבירה והגיונית** למערך הראיות. כזאת לא עלה בידי הנאשמים להציג.

38. **שקרי נאשמים** מחזקים כידוע את ראיות המאשימה, ושקרי הנאשמים נוגעים בנקודות מהותיות בשלבים השונים של האירוע. על כן אפרטם להלן:

א. שקר ביחס להימצאות בזירת האירוע -

בשלבים הראשונים בחקירותיהם הרחיקו עצמם הנאשמים מזירת האירוע, וטענו כי לא היו כלל בכפר סבא, אלא יצאו בשעות הצהריים מביתם באבני חפץ לנתניה. ככל שהתפתחה החקירה החלו לספק הסברים לשוטרים, ביחס לנסיבות הימצאותם בכפר סבא, ולשכחה בהקשר זה, בצוותא, והסבריהם לבד מכך שאינם מתיישבים זה עם זה, אינם מתקבלים על הדעת.

הנאשמת, אשר שללה כאמור נוכחות בכפר סבא בזמן האירוע, דבקה בגרסתה גם בחקירתה השנייה לאחר שהוצג לה תיעוד צילומי של רכבה כשהיא נוהגת לאחור ואוספת אדם שעלה בריצה לרכב!

רק בחקירתה השלישית שינתה הנאשמת את גרסתה בנוגע להימצאותה בכפר סבא בזמן האירוע, וטענה כי עצרה לבצע הזמנות לכפיר ואילו בעלה עישן סיגריה.

הסברה של הנאשמת תמוה כיוון שאם הייתה כה לחוצה לביצוע ההזמנות של כפיר ולביצוע ההפקדות וכל זאת כשהעסק עובד במחסור בעובדים, הרי שאם כבר הייתה בכפר סבא מדוע לא נכנסה לבית הקפה וביצעה את כל הדברים הדחופים במקום עצמו?

לא זו אף זו, גרסאות הנאשם בחקירותיו בנוגע להימצאותם בכפר סבא שונה מגרסת הנאשמת. בתחילה מסר שעברו בכפר סבא כיוון שחשבו לעשות קניות ולעשות "על האש", לאחר מכן טען שאינו זוכר, בחקירתו הבאה שמר על זכות השתיקה ובחקירתו השלישית טען שטיילו בכפר סבא, עצרו במספר מקומות, עישנו סיגריה ודיברו (לא מתיישב עם גרסת הנאשמת שטענה שהיא עבדה).

בעדותם לפני התפתחה והשתכללה גרסתם של הנאשמים בכל הנוגע לנסיבות הימצאותם בכפר סבא.

לטענת הנאשם הם עצרו כיוון שהנאשמת רצתה לקנות מוצרי קוסמטיקה בחנות ברחוב ויצמן (נשמטה גרסת הקניות ל"על האש"). לאחר מכן הנאשמת עבדה והוא רב איתה ורצה לעשן ג'וינט וכך הגיע לרחוב שיבת ציון ונכנס לחניה. אחרי שעישן רבו שוב כיוון שהנאשמת כעסה שהיא צריכה לנהוג בהיותה בשלילה.

כשנשאל מדוע לא מסר את הדברים בחקירותיו במשטרה טען בעלמא כי יש לו בעיית זיכרון וכי לא נשאל על הדברים, אף שמרבית החקירות נסובו סביב סוגיה זו ואף שהנאשם עצמו הסביר לחוקר מדוע הם לא עצרו בכפר סבא כלל.

מדובר בגרסה כבושה ומופרכת ביחס להימצאות במקום בשעת האירוע.

הנאשמת בעדותה לפני טענה שהיא הייתה צריכה חומר לשיער מחנות בכפר סבא, והסברה לכך שלא מסרה זאת באף אחת מחקירותיה היה כי זה לא נראה לה רלבנטי ה"שנינות" הזאת. אלא שלא היה מדובר בעצירה של שנינות אלא בעצירה של כחצי שעה, ומועד ומקום העצירה - אין רלבנטיים מהם. יתרה מכך, הנאשמת הלוא עומתה עם צילום רכבה בכפר סבא ושללה הימצאות במקום, ומכאן אני דוחה את טענתה ולפיה לא חשבה שזה רלבנטי, אלא שהרחיקה עצמה באמצעות שקר מנתון שהוא רלבנטי במיוחד.

באותה מידה לא מתקבלת על הדעת טענתה כי בזמן שביצעה את ההזמנה הכה דחופה ל"כפיר שיווק" היא ישבה ברכב חצי שעה מרחק של 5 דקות מבית הקפה, ולא נכנסה לבצע את ההזמנה במקום.

גם טענתה הכבושה לפיה היא נהגה ברכב ללא רישיון כיוון שהנאשם עישן ג'וינט והיא כעסה עליו בשל כך אינה מתיישבת עם העובדה שבמועד מעצרה נכנסה הנאשמת למושב הנהג על מנת לנסוע עם גיטתה לבילוי.

בסופו של דבר, הנאשמים לא נתנו גרסה, לא כל שכן גרסה משכנעת למעשיהם במקום בשעת השוד, ושקריהם בנקודה קריטית זו מחזקים את הראיות נגדם.

ב. שקר ביחס להימצאות אדם שלישי ברכב - גרסת הטרמפיסט.

כאמור, הנאשמים שללו בחקירותיהם הראשונות הימצאות בכפר סבא ולאחר שעומתו עם תיעוד האדם שעלה לרכבם, מסרו ש"יכול להיות" שהם העלו טרמפיסט.

בעדותו בבית המשפט, לאחר שהסביר הנאשם כי הוא סובל מבעיית זיכרון, השתפר לפתע זכרונו (ביחס לאירועים במהלכם על פי טענתו הוא היה "מעושן", תחת השפעת סמים קלים) והוא נזכר כי לא רק שהעלו טרמפיסט לרכב אלא ידע לצטט את מילותיו של אותו טרמפיסט.

גם זיכרונו של הנאשמת, אשר בחקירתה במשטרה לא עמד לה אף עת הוצג לה הסרטון, נמסרה בעדותה כי לא זו בלבד שאדם זר עלה לרכבם, אלא שהוא ירד מהרכב ברחוב ויצמן לכיוון רכבת סוקולוב.

מעבר לציפייה הסבירה כי נהג רכב יזכור אם הוא העלה אדם זר לרכב, הרי שהנסיבות בהן נראית דמות רצה ונכנסת לרכב מבלי השתהות, מבלי לשאול לאן פני בעלי הרכב מועדות או לבקש רשות להצטרף לנסיעה, אינה מתיישבת עם טענה של טרמפיסט אקראי אלא נראית מתוכננת להפליא. לכך מצטרפת העובדה שהרכב, שחנה כמעט חצי שעה בחניה מתחת לבניין, יצא החוצה ועצר, המתין וברגע שעלה האדם השלישי לרכב המשיך מידית בנסיעה, כשאדם בעל מבנה גוף ולבוש דומים יצא מאותו מקום במדרגות העולות לכיוון אירוע השוד מספר דקות קודם לכן.

ברי לכל בר דעת כי האדם שעלה לרכב אינו טרמפיסט תמים, אלא שותפם העלום של הנאשמים אשר ביצע בפועל את השוד, והסבריהם הלא משכנעים של הנאשמים בהקשר זה נדחו על ידי.

ג. שקרי הנאשמת ביחס למקום עבודתה-

הנאשמת ניסתה להציג פסאדה של עובדת מסורה אלא שנסיבות העדרה מהעבודה מוטלות בספק, שעה שדיווחה על מחלה בעוד שהייתה מחוץ לביתה גם ביום האירוע וגם ביום שקדם לו (נטען שנסעה עם גיטתה לערוך קניות בסופר גדול בצפון הארץ).

כמו כן מנהליה של הנאשמת העידו כי זו דיווחה להם שהיא סובלת מגידול סרטני בראשה ומטעם זה נעצר הליך פיטוריה, בעוד שהנאשמת שללה זאת.

למותר לציין שהנאשמת לא הגישה במסגרת ראיותיה מסמכים רפואיים כלשהם אודות מצבה הרפואי עובר לאירוע, אודות מצוקתה הנפשית הנטענת ואודות הכאבים מהם לטענתה סבלה והטיפולים שלטענתה קיבלה. מספר אישורי מחלה כלליים שהוגשו (נ/13) ללא פירוט אינם רלבנטיים, אינם מפורטים, וממילא אינם מתייחסים למועד האירוע ואף לא בסמוך לו. בהימנעותה מלצרף תיעוד רלבנטי יש כדי לומר דרשני.

גם שקרים אלה הינם מהותיים, בהתייחסם למקום העבודה של הנאשמת אשר נשדד ויש בהם להצביע על מניע אפשרי לביצוע השוד.

ד. שקרי הנאשמים ביחס למצבם הכלכלי

גם ניסיונם של הנאשמים להציג כי מצבם הכלכלי יציב, אינו עולה בקנה אחד עם העובדה שהנאשם אינו עובד בעבודה מסודרת (לא הוצגו תלושי שכר או כל אינדיקציה אחרת), וכי לבני הזוג אין חשבון בנק או אשראי. גם טענותיה של הגב' רות שי בעדותה לפני נדחו והעדפתי את גרסתה בחקירתה לפיה הנאשם אינו עובד, לנאשמים חובות ועיקולים ולכן הרכב רשום על שמה. הנאשמת עצמה אישרה בחקירתה במשטרה כי היא חייבת כספים (חקירה מיום 17.6.18 עמ' 9 ש' 32).

שקריהם בנקודה רלבנטית זו המצביעה על קיומו של מניע כלכלי לביצוע עבירת השוד מחזקים הראיות נגדם.

ה. שקרי הנאשם ביחס לצידוד מחשיד שנמצא ברשותו

כזכור, עת ירד הנאשם מבית אחיו בנתניה בסמוך לאחר השוד, נמצא בתיקו צידוד חשוד רב.

הסבריו של הנאשם לפיהם גז פלפל, אקדח אוויר וטייזר עם שתי מחסניות משמש להגנה עצמית כיוון שהוא נותן טרמפים בישוב שלו ולאור המצב הביטחוני הופרכו כאשר בחקירתו הנגדית מסר שהפעם האחרונה בה היה אירוע בטחוני ביישובו הייתה לפחות לפני עשר שנים. יש לזכור שגם הנאשמת טענה שהישוב שלהם מאובטח ואין חשש לאסוף בו טרמפיסטים.

הסברו ביחס לסכין היפני ככזה המשמש אותו להכנת לחם במקום עבודתו נמצא על ידי כמופרך ונטול היגיון.

הסברו ביחס לקסדה היה מתחמק (פעם אחת אמר שלבן שלו היה אופנוע, אח"כ אמר שהוא מוכר את האופנוע , ובסוף אמר שלו עצמו יש קטנוע מושבת).

אף שהתרשמתי באופן עקבי כי גרסת הנאשם אינה מהימנה, הרי שבהקשר זה של הממצאים בתיקו - אף שהיה בהם להצדיק בזמן אמת את עריכת החיפוש בדירה, הרי שאין טענה כי מדובר בצידוד אשר שימש את הנאשמים בביצוע העבירה, ועל כן איני מוצאת כי השקרים בנקודה זו רלבנטיים לשאלה שבפני או נושאים משקל ראייתי לחובת הנאשמים.

ו. שקר בנוגע לכסף שנמצא אצל הגיס

ב"כ המאשימה ביקשני לקבוע כי סכום הכסף שנתפס הוא הכסף שנשדד מהמתלונן, בהתבסס על הכלל בדבר ה"חזקה התכופה", בשים לב לכך שהנאשמים נסעו מיד לאחר השוד לבית אחיו של הנאשם יעקב, כי סכום הכסף שנתפס קרוב לסכום שנשדד, כי הפרוטה אינה מצויה בכיסם של הנאשמים וגם לא ההסבר להימצאות הכסף במקום אליו נסעו לאחר השוד. כן נטען כי הנטל עובר לנאשמים למסור הסבר להימצאות סכום הכסף בביתו של יעקב, וכי הימנעות הנאשמים מלזמן את יעקב לעדות מצביעה כי הכסף אינו שייך לו.

הסנגורית מצידה טענה כי היה על המאשימה דווקא לזמן את יעקב לעדות, ומקום שהמאשימה לא עשתה כן, יש להניח לחובתה שמדובר בכספו - אשר נמצא ברשותו ובביתו, ואין המדובר בכספי השוד.

בע"פ 50/59 פרלמן נ' היועץ המשפטי לממשלה עמד בית המשפט העליון על כך ש"כשמצא אדם בחזקת מיטלטלין אשר נגנבו עת לא רבה לפני כן, דעת הכל היא שאפשר להאשימו, בהתחשב במסיבות המקרה, אם בגניבת המיטלטלין ואם בקבלתם ביודעין שהם גנובים. הנימוק לכך הוא, שבהעדר הוכחה מטעם הנאשם על איזו דרך באו המיטלטלין לידיו, והואיל וריווח הזמן שבין הגניבה לגילויים של המיטלטלין אינו רב, וקשה להעלות על הדעת שבפרק זמן קצר זה רכשם הנאשם בדרך חוקית, מותר להסיק מכך כי המחזיק הוא גם הגונב או המקבל ביודעין..... זוהי, כמובן, רק הוכחת-מה שבית-המשפט רשאי, אך אינו מחוייב, להרשיע על-פיה, בהתחשב תמיד בחובה הראשונית המוטלת על הקטיגוריה לשכנע את בית-המשפט ללא-צל-של-ספק, כי הנאשם הוא הוא שביצע את העבירה המיוחסת לו.....".

הכלל בדבר ה"חזקה התכופה" תלוי בנסיבות עובדתיות כגון המועד שחלף מעת נטילת הרכוש מבעליו, אופי הרכוש והקלות שבה הוא עובר מיד ליד, ומדובר בחזקה עובדתית הניתנת לסתירה.

בשים לב לשלל הנסיבות המפלילות את הנאשמים בענייננו: תיעוד רכבם של הנאשמים בסמוך למקום השוד, תיעוד האדם הנמלט אשר נכנס במהרה לרכבם שנסע מיד מהמקום, והקשר של הנאשמת למקום השוד ולמועד השוד (שליחת המתלונן לבצע את ההפקדה), כמו גם בשים לב לנסיבות הימצאות סכום כסף דומה במקום אליו נסעו הנאשמים מיד לאחר השוד ובו שהו עד מעצרים (למעט יציאה לקניון לביצוע רכישות במזומן, בשעה שהפרוטה אינה מצויה בכיסם ומקום שהנאשמים העידו שהם אינם מתנהלים באמצעות אשראי אלא רק במזומן), ובשעה שהנאשמים מסרו גרסאות סותרות בשאלה למי שייך הכסף, ברי כי הנטל למתן הסבר משכנע אודות הימצאות סכום כסף במזומן הדומה לסכום השוד בבית בו שהו מוטל על כתפי ההגנה.

הנאשמת מסרה בתחילה שהכסף שנמצא שייך לה ונמסר על ידה לגיס לצורך שיפוץ, בעוד שהנאשם ביקש להרחיק עצמו מהכסף ואמר שהוא אינו שלו.

בהמשך, שינו הנאשמים את גרסאותיהם במטרה להמשיך ולהרחיק עצמם מנגיעה בכסף האמור. הנאשמת העידה כי היא נתנה לגיסה יעקב סכום דומה אולם הכסף שנמצא אינו שייך להם (היה על השוטרים להמשיך לחפש ולמצוא סכום נוסף), בעוד שהנאשם המשיך להיתלות בחוסר ידע וטען כי אינו יודע למי הכסף שנמצא שייך, יכול להיות שהוא שייך לאחיו ויכול להיות שהוא שייך להם.

איני מוצאת כסבירה התייחסות 'פזרנית' או חסרת אחריות זו של הנאשמים לסכום כסף גדול ומשמעותי אשר יש והוא שייך להם, בפרט לנוכח מצבם הכלכלי. לכך מצטרפות הנסיבות המפלילות ובהן מציאת סכום הכסף הקרוב לסכום שנשדד, במקום בו שהו הנאשמים מיד לאחר השוד ועד מעצרים.

מכל מקום מר יעקב עזרי, אשר הכסף נמצא בביתו, לא זומן לעדות על ידי ההגנה.

אני דוחה את טענת ההגנה ולפיה היה על המאשימה הנטל לזמנו לעדות. מכלול הראיות הנסיבתיות ושקרי הנאשמים ביחס למקור הכסף העבירו את הנטל להגנה. מקום שהנאשמים טוענים שהכסף שנמצא בבית אינו שלהם אלא של האח יעקב ויעקב תומך בגרסתם הרי שהם הצד המעוניין בהבאת העד והימנעותם מלעשות כן אומרת דרשני.

משמעות הדבר היא שהנאשמים ויתרו על האפשרות להוכיח שהכסף שנמצא אינו שייך להם אלא שייך לאחי הנאשם. מערך נסיבות זה מצביע על מסקנה אחת ויחידה והיא שכסף זה הוא כספי השוד.

מחדלי חקירה

39. בע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (2006) נפסק על ידי כבוד השופט רובינשטיין כי "בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת... במדינת חוק מתקנת... הציפייה היא כי התביעה תפרוש בפני בית המשפט תשתית ראיתית רחבה, וכי בהדרכתם את החוקרים על גורמי התביעה, הפרקליטות או התביעה המשטרית, לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה... יהיו איפוא מקרים חריגים שבהם תהא נפקות למחדלים כאלה, הן בבחינה מדוקדקת במיוחד של הראיות שהוגשו, והן - במקרים קיצוניים - אף מעבר לכך, בהנחת הנחות לטובת הנאשם, שמא נגרם לו עוול".

40. בעניינו הצביעה ב"כ הנאשמים על מחדל השוטרים באיסוף תיעוד אפשרי של אירוע השוד ממצלמות האבטחה של הבנק ושל דוכן מפעל הפיס אשר בסמוך להם אירע השוד.

בהקשר זה יש לומר ראשית כי בחירת גורמי החקירה להתמקד בשלב הראשוני במצלמות אבטחה פרטיות אשר הגישה אליהן מהירה ויש בה לקדם את החקירה בצורה מיטבית היא ראויה, ואכן הוכחה עצמה במקרה דנן.

יחד עם זאת, מן הראוי היה בשלב השני לפנות להוצאת צווים ועריכת בדיקה האם קיימות מצלמות אבטחה המכוונות לרחוב בסמוך למקום האירוע, אשר היו עשויות לתעד את השוד.

פניה שכזו בסמוך למועד האירוע עשויה הייתה להניב תיעוד של אירוע השוד עצמו, ועל כן לא ניתן לחדד כי אם אכן היו מצלמות רלבנטיות במקום הרי שמדובר במחדל משמעותי. מנגד, יתכן שבדיקה כאמור הייתה מגלה כי אין כלל מצלמות במקום או כי אין מצלמות הקולטות את מקום האירוע, ובמקרה כזה עצמתו של המחדל מתאינת.

עדותו של החוקר רפאל סעדון לפיה מניסיון עבר אין מצלמות במקום זה (פרוטוקול מיום 18.6.19 ש' 10-28) אינה מספקת וודאות בהקשר זה ונדרשה בדיקה קונקרטית. מאידך, יש לציין שגם ההגנה מצידה לא הציגה לבית המשפט פנייה מטעמה לסניף הבנק ולדוכן הפיס אשר ממנה עולה כי אכן קיימות מצלמות במקום, אשר מופנות לרחוב בסמוך למקום האירוע. ודוק - אין ציפייה כי פנייה מאוחרת של ההגנה למוסדות האמורים הייתה מניבה תיעוד של האירוע, אלא אך אסמכתא בדבר קיומן של מצלמות שעשויות היו לתעד את האירוע.

ככל שההגנה נמנעה מהצגת מסמך כאמור, הרי שאין בידי לקבוע שמחדלה של המאשימה הסב בפועל נזק ראיתי משמעותי להגנה.

41. כן טענה ההגנה למחדל החוקרים באי הצגת תיעוד סרטון האבטחה ברחוב המעלות (ת/11) למתלונן על מנת שיאמת האם אכן מדובר בשודד, אשר על פי הנתען קשר קשר עם הנאשמים לביצוע השוד. מצאתי שאף שמדובר במחדל הרי שאין בו כדי להביא לפגיעה מהותית בהגנת הנאשם בשים לב לכך שלא ניתן לזהות פרטים מדויקים בדמות היורדת במדרגות רח' שיבת ציון בריצה, אלא אך את בגדיה (באופן כללי) ודמותה הכללית, ואלה מתיישבים עם תיאורו של המתלונן.

סיכום

42. הסברם של הנאשמים צריך להצביע על קיומה של מסקנה אפשרית אחרת **סבירה והגיונית** למערך הראיות, וגם אם לא סיפקו הנאשמים הסבר על בית המשפט לבחון האם קיים הסבר סביר והגיוני אחר למערך הראיות שהוצג.

43. בענייננו טוענים הנאשמים כי היו במקום הסמוך לשוד באקראי, וללא כל קשר לאירוע השוד. אלא שמארג הראיות מלמד כי הנאשמת עמדה בקשר עם המתלונן לצורך ההפקדה, הנאשמת נעדרה מעבודתה בטענה שהיא חולה (ללא אישור רפואי למועד המדובר) הייתה כשירה לנסוע לסידורים, שידרה הזמנה למקום עבודתה מהרכב ולא נכנסה למקום עבודתה הנמצא קרוב למקום האירוע, הנאשם עישן ג'וינט כדי להירגע מכך שהנאשמת "עובדת", השניים נסעו מהמקום בדיוק לאחר השוד ואספו טרמפיסט העונה לתיאורו של השודד אשר הגיע בריצה במדרגות מרחוב טשרניחובסקי לרחוב שיבת ציון ונכנס לרכבם. יתרה מכך, דרכם של הנאשמים עד למסירת הסבר זה, שהינו הסבר כבוש ועשוי טלאים של הסברים לראיות המאשימה לאחר שנחשפו אליהם, רצופה סתירות ושקריהם של הנאשמים אינם מותירים מקום לספק בדבר אחריותם ומעורבותם באירוע השוד.

הפכתי והפכתי בראיות ולא מצאתי כי קיים הסבר סביר וחלופי למערך הראיות שהוכיחה המאשימה.

44. מעורבות זו - של הנאשמת כמי ששלחה את המתלונן להפקיד את הכסף ואספה את השודד ברכב ונמלטה מהמקום, ושל הנאשם כמי שנהג למקום העבירה ולאחר מכן נכח ברכב ופעולתם יחד להסתרת כספי השוד בבית יעקב עזרי עולה כדי שותפות בצוותא לאותו "שודד" בפועל אשר זהותו לא נחשפה במסגרת החקירה.

45. על כן, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות כדלקמן:

א. שוד, עבירה לפי סעיפים 402(ב) יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין.

ב. קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד שחף קליינמן שמעוני, הנאשמים וב"כ עו"ד אוריין סהר.